

Arrest

nr. 115 596 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 26 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 29 augustus 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 februari 2012 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij baseerden zich op de aandoening van hun dochter A.S.

1.2. Op 17 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk en treft hij de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. De beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd door de Raad bij arrest nr. 98 405 van 6 maart 2013.

1.3. Op 5 juli 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld qat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 02.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRMGrote Kamer, 27 mei 2008, N. 1. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter VWo is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje 1. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004~ Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam 1. Verenigd Koninkrijk). Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

1.4. Eveneens op 5 juli 2013 trof de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten t.a.v. verzoekers (bijlagen 13).

Deze vormen de tweede en derde bestreden beslissing, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd : betrokkene werd niet erkend als vluchteling”.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

De Raad acht het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Verzoekers laten immers na een middel te ontwikkelen tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Het hele betoog is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing die ook de enige is die aangehaald wordt op pagina 3 van het verzoekschrift. Verzoekers' betoog in fine van hun verzoekschrift dat *“De bevelen om het grondgebied te verlaten, het lot dienen te volgen van de eerste beslissing;(…)”* volstaat te dezen niet. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten strekken ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoekers vast te stellen en steunen op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt, vernietigd wordt en de ingediende regularisatieaanvraag terug 'open' valt, quod non in casu, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekers, minstens tonen verzoekers dit niet aan.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 23 en 24 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: IVRK) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zijn zij van oordeel dat de bestreden beslissing getuigt van machtsoverschrijding.

Verzoekers betogen na de weergave van de eerste bestreden beslissing en van het advies van de arts-adviseur van 2 juli 2013 als volgt:

“(…)Terwijl,

Vooreerst dient gesteld te worden, dat de interpretatie die gegeven wordt aan de Arresten van het Europese Hof, noch kant noch wal raken;

Dat in de gevallen die behandeld werden door het Europese Hof vooreerst de zieken aan een grondig onderzoek werden onderworpen door de contracterende staat, dat vervolgens nauwkeurig werd nagegaan of de zieken in hun land van oorsprong toegang zouden krijgen tot de geneeskundige zorgen en dat tenslotte werd nagegaan of de medicatie in voldoende mate aanwezig was;

Dat het slechts is toen vastgesteld werd dat dit allemaal het geval was, dat het Hof van oordeel was dat in dat concrete geval het geen belang had of de betrokkene nu haar laatste maanden van haar leven doorbracht in Groot-Brittannië of in haar thuisland;

Dat het in casu evenwel gaat om een voorbeeld van onzorgvuldigheid: de patiënten worden niet onderzocht, er wordt geen rekening gehouden met het feit dat het medisch onverantwoord is dat zij zouden terugreizen naar de plaats waar de oorzaak ligt van hun ernstige ziekte, er wordt niet nagegaan of de betrokkene toegang zou hebben tot de geneeskundige zorgen in Armenië en tenslotte wordt er niet nagegaan of de therapie die de minderjarige volgt ter beschikking is in Armenië;

Dat de beslissing die genomen werd ten aanzien van de minderjarige [S.], daarenboven de art. 23 en 24 van het Kinderrechtenverdrag schenden, nu blijkt uit het medisch attest dat de verzoekende partijen hebben overgelegd, dat de ontwikkeling van het kind in ernstige mate in het gedrang komt, indien de door de behandelende geneesheer voorgeschreven behandeling niet zou worden gecontinueerd;

Dat niet in het minst werd onderzocht of deze behandeling in Armenië zou kunnen worden verdergezet en er evenmin wordt aangeduid, waarom het niet noodzakelijk zou zijn dit te onderzoeken;

Dat de plicht tot zorgvuldigheid die op elke administratie rust hier werd geschonden, evenals het art. 3 E.V.R.M. dat vereist dat iemand die inroept dat hij het risico loopt op een behandeling die strijdig is met art. 3 E.V.R.M., recht heeft op een grondig onderzoek;

Dat art. 9ter van de wet trouwens ruimer is dan art. 3 E.V.R.M. en uitdrukkelijk voorziet dat iedereen die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte zodat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tôt verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde;

Dat dus de ziekte of de aandoening niet noodzakelijkerwijze levensbedreigend hoeft te zijn, maar dat het volstaat dat er een reëel risico bestaat voor de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf;

Dat deze aspecten niet werden onderzocht en er evenmin wordt gemotiveerd, waarom deze aspecten niet werden onderzocht;

Dat de verzoekende partij verwijst naar het Arrest dd. 6/3/2013 (nr. 98 405): "Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur, die geen steun vindt in artikel 9ter, "§ 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9 ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Met hun betoog maken verzoekers een schending van artikel 9 ter, § 1 van de vreemdelingenwet aannemelijk"

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken blijkbaar het Arrest niet of in elk geval niet aandachtig genoeg heeft gelezen;

Dat overigens een PTS-Syndroom wel degelijk een behandeling vereist, zoals aangegeven in het medisch attest van de behandelende geneesheer;

Dat in ons land depressies in elk geval een zeer belangrijke oorzaak zijn van overlijdens;

Dat in Vlaanderen in 2007 161 zelfmoorden per miljoen inwoners werden geteld (Wikipedia, trefwoord "zelfmoord")

Dat schrijven (zonder de zieke te onderzoeken!) dat bij het kind "een dergelijke aandoening zijn beloop (kent) en over enkele maanden spontaan evolueert in gunstige zin" volstrekt onaanvaardbaar is en in elk geval wetenschappelijk niet onderbouwd;

Dat integendeel de behandeling meestal niet eenvoudig blijkt te zijn of snel op te lossen (Wikipedia, Posttraumatische stressstoornis);

En terwijl,

De bevelen om het grondgebied te verlaten, het lot dienen te volgen van de eerste beslissing;(…)"

3.2. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 13 EVRM aangezien verzoekers nalaten te verduidelijken op welke wijze voormelde verdragsbepaling geschonden wordt door de eerste bestreden beslissing.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012.” Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

3.5. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 2 juli 2013 en stelt vast dat “de ziekte” kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij op dat de bestreden beslissing andere motieven bevat dan wat gelezen kan worden in het advies van de arts-adviseur. Dit advies heeft gelet op het gestelde in artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, een doorslaggevend karakter en laat geen appreciatieruimte over voor de verwerende partij. Indien het een negatief advies betreft, kan verwerende partij er niet tegen ingaan en is zij ertoe gehouden de aanvraag onontvankelijk te verklaren (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.806). Het houdt in dat indien de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat het bindend advies van de

arts-adviseur van 2 juli 2013 geen rechtmatig weigeringsmotief is, dit weigeringsmotief, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk tot het hare heeft gemaakt, bijgevolg overeind blijft, en dit kan, bij gebrek aan een gegronde bevonden wettigheidskritiek tegen het betrokken advies, volstaan om de bestreden beslissing te onderbouwen (cf. RvS 23 juni 2011, nr. 214.098).

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 2 juli 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris. Verzoekers geven dit ook weer in hun verzoekschrift. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tót verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.02.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.01.2012 en de bijlage d.d. 03.08.2011 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.7. Daargelaten de vraag of verzoekers zich kunnen beroepen op de rechtstreekse werking van de artikelen 23 en 24 van het IVRK, dient de Raad op te merken dat verzoekers hun betoog steunen op de gedane beoordeling van hun behandelend geneesheer maar ze kunnen niet voorbijgaan aan het advies van de arts-adviseur die in deze stelt dat *“zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf [...] een dergelijke aandoening zijn beloop [kent] over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin.”* Verzoekers tonen niet aan dat hun dochter gehandicapt is in de zin van artikel 23 IVRK of dat ze voor haar aandoening toegang dient te hebben tot gezondheidszorg en medische voorzieningen in de zin van artikel 24 IVRK.

3.8. Waar verzoekers betogen *“er wordt niet nagegaan of de betrokkene toegang zou hebben tot de geneeskundige zorgen in Armenië en tenslotte wordt er niet nagegaan of de therapie die de minderjarige volgt ter beschikking is in Armenië”* en een motivering dienaangaande verwachten in de eerste bestreden beslissing dient de Raad op te merken dat verzoekers eraan voorbij gaan dat de arts-adviseur in zijn advies stelt, *“zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin”*, zodat er geen grond is voor hun verwachtingen.

Zij tonen niet aan dat het strijdig is met artikel 3 EVRM dat de arts-adviseur in deze omstandigheden geen verder onderzoek voert.

3.9. Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad waarin hij de door de arts-adviseur gedane deductie sanctioneert dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. In casu besluit de arts-adviseur dat er geen actueel risico is op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst op grond van het feit dat *“zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf [...] een dergelijke aandoening zijn beloop [kent] over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin.”* Door dit onaanvaardbaar te achten, louter te herhalen wat hun behandelend geneesheer stelde over de betrokken aandoening, te poneren dat dit niet wetenschappelijk onderbouwd is en hierbij te verwijzen naar Wikipedia en een algemeen betoog te voeren over depressies in Vlaanderen kunnen verzoekers de voormelde beoordeling niet aan het wankelen brengen.

3.10. Verzoekers poneren *“er wordt geen rekening gehouden met het feit dat het medisch onverantwoord is dat zij zouden terugreizen naar de plaats waar de oorzaak ligt van hun ernstige ziekte”* maar dit blijkt niet uit het standaard medisch getuigschrift van 6 januari 2012 en de bijlage d.d. 3 augustus 2012 die beoordeeld werden door de arts-adviseur in zijn advies van 2 juli 2013, minstens laten verzoekers na te duiden op wat hun betoog steunt.

3.11. Verzoekers verwachten voorts dat een patiënt wordt onderzocht, maar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet niet in een verplicht medisch onderzoek aangezien hierin gesteld wordt: *“(…) De*

vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.12. Waar verzoekers nog tillen aan de interpretatie die in de bestreden beslissing gegeven wordt aan artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat de eerste bestreden beslissing de toepassing vormt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de hierin gedane opsomming van arresten van het Europees Hof en de beoordeling ervan, louter informatieve waarde heeft en derhalve als overtollig motief geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA